

Wiersma & Frencken

Pennen wat af

én vloggen wat af:

Zin.nl/vader

Lieve Mylou,

Sinds de grimmige feestmaand waait er een opmerkelijke vlaag van destructie door mijn leven. Kasten vol serviesgoed storten spontaan in, belangrijke e-mails komen niet aan, gitaarsnaren knappen op het podium. Alles wat door mijn handen gaat barst, breekt of eclipseert en niets gaat vanzelf goed. Het is alsof ik door taaie stroop waad. Vorige week gleed ik met auto en al in een greppel toen ik op een smal besneeuwd wegje uitweek voor een tegenligger. Terwijl ik met hulp van de verderop wonende dierenarts mijn auto uit de blubber probeerde te trekken, stopte een overjarige wielrenner om ons uit te leggen waarom je hier beter niet met auto's kon rijden. Omdat ik me heb vorgenommen mijn mond wat vaker dicht te houden, slikte ik een tirade over de collectief heersende haat jegens de adrenalinejunkwegterroristen – zoals hij – heldhaftig in. Toen de takelwagen arriveerde, stond mijn Peugeotje zo weer op de weg maar toen bleek ik een leuke band

Ik bedenk me ineens dat jouw vader alweer twaalf jaar dood is

te hebben. Daar kwam ik achter toen de takelwagen uit zicht was. En zo voert deze winter mij van de ene catastrofe naar de andere. Een paar dagen later haal ik met mijn inmiddels opgelapte greppelbak mijn 80-jarige vader op voor een middagje cardioversie in het Utrechtse diaconessenhuis. Op de heenweg praat hij honderduit over de plannen voor zijn volgende foto-boek. We hebben het over hoe je beelden in woorden kunt vatten en hoe woorden beelden kunnen versterken, brainstormen over een titel voor zijn nieuwe boek en over een liedje waarmee ik bezig ben. Tussen hartfilm, infuus en elektrische schok door praten we over waarom bepaalde muziek ons wel of juist niet raakt. Ik voel me intens verbonden met mijn eigenzinnige, stoere vader en al mijn catastrofes waaien vanzelf mijn hoofd uit. Als hij wordt opgeroepen voor de uitslag wil ik meelopen maar mijn vader wimpelt dat af. "Jouw vent hep jou ech nie altijd nodig wijffie," plaagt een vrolijke Utrechter me. "Dat is me vader joh gek!" antwoord ik in mijn beste Utrechts. Hilariteit in de wachtkamer. "Je vader?" "Ja, me vader. Hij is al 80!" "Ech woar? Ja, ech woar!" Daar stapt mijn vader alweer naar buiten, duim omhoog. Wat een heerlijk moment! Terwijl ik je schrijf, Mylou, bedenk ik me ineens dat jouw vader alweer twaalf jaar dood is. En ik vraag me af wat jouw mooiste herinnering aan hem is? En of je het gevoel hebt dat bepaalde dingen van hem in jou voortleven? Tot gauw!

Dorine

Lieve Dorine,

O ja, zéker lijk ik op m'n vader! Een soort later-als-ik-groot-ben-complex, dat heb ik van hem. Als hij nou maar notaris-af was, dán zou zijn leven als marktkoopman, verhalenschrijver of *whatever* tot bloei komen. En inderdaad, zodra zijn notariële plicht erop zat, stond hij daadwerkelijk op zaterdagochtenden op het Waterlooplein. "Wat nú weer pap?" "Nou, gewoon een vent, ken ik uit café Heuvel. Hij zegt: Jan, kom maar oefenen bij mij." Maar na een keer of vier koukleumen met een plastic bekertje lauwe koffie tussen de oude zoi had hij het wel gezien. De oud-notaris zat toch liever warm en droog met een jonge jenever in de kroeg.

Zo'n vader-dochteruitje van julie naar het ziekenhuis, daar ben ik best jaloers op. Die van mij leefde altijd met een grote boog om de medische wereld heen. Doodsbenauwd was hij voor dokters, bedden en kwalen. Een van mijn minst leuke herinneringen aan hem is die

keer dat ik zelf in het ziekenhuis lag. Negen was ik en ik kreeg buisjes in mijn oren. Ik had me er erg op verheugd. Eindelijk had ik eens wat. Het was dan wel geen gebroken arm of been met van dat feestelijke gips waar de hele klas z'n naam op mocht kalken, maar toch. Een dagje ziekenhuis, met narcose, wit brood met hagelslag én een hoop aandacht! Een beetje ontheemd tussen al dat harde wit voelde ik me wel. Wat was ik opgelucht toen mijn moeder de kamer binnenkwam. In de gang achter haar zag ik nog net een angstige schim. Ik geloof dat hij niet eens zwaaide, zó'n haast had mijn vader om weer weg te komen. Hij dacht echt dat je ter plekke terminaal raakte wanneer je je door zo'n grote draaideur naar binnen had laten loodsen. Als hij iets eerder naar de huisarts had gedurfd, had hij misschien nog geleefd. Vocht in z'n longen, daar is hij aan overleden. Had niet gehoeven. Maar toch, ik geloof dat hij er wel klaar mee was. Dat hij op een punt gekomen was waarop hij moest toegeven dat hij de dromen die hij had gehad niet waar wist te maken. Ik schiet vol als ik dit opschrijf. Want ik had het hem zo gegund. Dat hij een echte passie had gehad. Zoals die ouwe taaie van jou. En dat hij het had kunnen opbrengen die passie serieus te nemen. Het zou kunnen dat hij dan ook iets meer van mij begrepen had. Want dit is een van de liefste herinneringen die ik aan hem heb. Dat hij zijn hoofd kon schudden en dan verzuchtte: "Zo'n liedje maken, hoe kún je dat toch?"

Xxx

Mylou

Hij kon zijn hoofd schudden en verzuchten: 'Zo'n liedje maken, hoe kún je dat toch?'

Dorine Wiersma (1967, links) studeerde klassieke gitaar en tourt sinds 2003 met solo-programma's. Dorine is getrouwd met Jaap en heeft een zoon Tom (10) en een stiefdochter Sophie (16). Ze woont in Zeist bij haar ouders om de hoek. Mylou Frencken (1966, rechts) maakt muzikale cabaretvoorstellingen en is al 21 jaar de barvrouw bij tv-quiz *Met het mes op tafel*. Ze woont in Haarlem, is getrouwd met Frénk en is moeder van Madelief (22). Hartsvriendinnen Dorine en Mylou gaan dit jaar voor het eerst samen het theater in.